

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/118/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200680
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7013200680.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TOKAJ MUŠKÁT SK s.r.o., Veľká Bara 45, IČO: 36 603 074, zastúpený JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom, so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.1100306/1/86217/2013/5193-r zo dňa 13. marca 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/105/2013 - 17 zo dňa 27. júna 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/105/2013 - 17 zo dňa 27. júna 2013, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/86217/2013/5193-r zo dňa 13. marca 2013, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 9813401/5/3618278/2012/Kov zo dňa 4. decembra 2012, keď žalobca ani po výzve súdu v stanovenej lehote nezaplatil súdny poplatok za konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (v texte uznesenia ďalej len „O. s. p."), tak že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré bolo zastavené.

Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že patrí do skupiny spoločností personálne spojených s p. F. V.. Súčasťou zámeru zaťažiť žalobcu a spoločnosti personálne prepojené s p. F. V. sú stovky výziev, miestnych zisťovaní a ústnych pojednávaní, kde daňové orgány vyžadovali účasť p. F. V. ako osoby nezastupiteľnej a vyžadovali tisíceky odpovedí bez reálnej výpovednej hodnoty, pričom poukázal, že 30. marca 2010 bolo p. V. doručených 13 protokolov o výsledku daňovej kontroly v 12 s ním personálne prepojených spoločnostiach, ako aj to, že v septembri 2009 sa u subjektov personálne prepojených s p. V. vykonávalo viac ako 300 daňových kontrol a ďalšie

kontroly sa otvárali. Voči tomuto postupu sa uvedené spoločnosti bránili uplatnením svojich práv súdnou cestou a sú účastníkmi niekoľkých desiatok (až stovák) súdnych sporov. Ani jedna z vyššie uvedených vecí nebola právoplatne ukončená v neprospech týchto subjektov, Krajský súd v Košiciach v cca 190 prípadoch právoplatne konštatoval nezákonnosť postupu daňových úradov a vo veci sp. zn. 7S/110/2011 zo dňa 11. januára 2012 bol rozsudok zrušujúci rozhodnutie žalovaného potvrdený aj Najvyšším súdom SR rozsudkom sp. zn. 2Sžf/16/2012 zo dňa 23. októbra 2012. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že vo veci nejde o zjavne neúspešné uplatnenie práva.

Ďalej uviedol, že vzhľadom na pokračovanie v daňových kontrolách, nezákonné zadržiavanie finančných prostriedkov, blokovanie majetku a aj z dôvodu negatívnej medializácie, spoločnosti spojené s p. V. (teda ani žalobca) nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť. Z uvedených dôvodov sa spoločnosti dostali do finančnej tiesne a žalobca nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou, ktorou by mohol voľne disponovať, rovnako nemá žiaden hnutelný či nehnuteľný majetok relevantnej hodnoty, ktorý by bolo možné speňažiť a ktorým môže disponovať. Súdom vyrubená povinnosť uhradiť súdny poplatok žalobcovi prakticky znemožňuje domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Žalobca mal za to, že spĺňa podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/39/2012 - 135, ktorým priznal žalobcovi - podnikateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 104 ods. 2 O. s. p., ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Podľa § 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Krajský súd napadnutým uznesením správne zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, keďže žalobca súdny poplatok v lehote súdom určenej, ani po jej márnom uplynutí, nezaplatil. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádzal okolnosti, pre ktoré by mal byť oslobodený od súdnych poplatkov, najvyšší súd uvádza, že krajský súd sa náležite vysporiadal s návrhom žalobcu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorý bol aj podstatou podaného odvolania v uznesení č. k. 6S/105/2013 - 59 zo dňa 2. októbra 2013, ktorým nebolo žalobcovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov.

Žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku zrušiť alebo zmeniť, súdny poplatok nezaplatil, pričom vo výzve na jeho zaplatenie bol poučený o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení v § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, keďže konanie bolo zastavené a existenciu iného zákonného dôvodu pre priznanie náhrady trov konania nezistil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.

mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.